

A Fővárosi Ítéltábla a Szabó Balázs Gábor Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a ... által képviselt ... Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság alperes ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. február 16. napján kelt 166.G.43.850/2015/8. számú ítélete ellen a felperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, a felperes által az állam javára fizetendő illeték összegét 1.272.000 (egymillió-kettőszázhetvenkettőezer) forintra felemeli, a per részbeni megszüntetésére vonatkozó rendelkezését mellőzi. Egyebekben azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy a bíróság a felperes kereseti kérelmét utasítja el.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget, valamint külön felhívásra az államnak 1.696.000 (egymillió-hatszázkilencvenhatezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte a bíróságtól, hogy az alperessel 2008. május 19-én megkötött lakásvásárlási kölcsönszerződés biztosítékként létrejött ingatlant terhelő jelzálogszerződés a régi Ptk. 251. § (1) bekezdése és 200. § (2) bekezdése alapján semmis. Másodlagos kereseti kérelme a kölcsönszerződés semmisségének megállapítására irányult,

a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény - régi Hpt. - 213. § (1) bekezdés a) c) és e) pontjai, valamint a régi Ptk. 217. § (1) bekezdése alapján, míg harmadlagos kereseti kérelmében a kölcsönszerződés XI.4. pontjának tisztességtelensége és semmissége folytán a kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítását kérte a régi Ptk. 209/A. § (2) bekezdése és a 18/1999. (II. 5.) Korm. rendelet 2. § d) pontja alapján.

Az alperes érdemi ellenkérelmében valamennyi kereset elutasítását kérte. Az elsődleges kereseti kérelem tekintetében arra hivatkozott, hogy a zálogszerződés érvénytelensége kizárólag a kölcsönszerződés érvénytelensége folytán csak jogkövetkezmény levonására irányuló kereseti kérelem esetén lehetséges, míg a másod- és harmadlagos kereseti kérelmek körében a 2014. évi XL. (DH 2) törvény 37. §-ának rendelkezéseire utalt.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes elsődleges kereseti kérelmét elutasította, valamint kötelezte arra, hogy az állam külön felhívására fizessen meg 600.000 forint előzetesen le nem rótt illetéket, valamint az alperes javára 673.100 forint perköltségben marasztalta. A másod- és harmadlagos jogcímen előterjesztett keresetek vonatkozásában a pert megszüntette. A határozat indokolásában tényként állapította meg, hogy a felek között 2008. május 19-én D-LK-HV-20080426 számon lakásvásárlási kölcsönszerződés jött létre, amely szerint az alperes a szerződésben meghatározott lakóingatlan megvásárlásához 149.949 CHF összegű, forintban folyósított kölcsönt nyújtott a felperesnek. A szerződés rögzítette, hogy az alperes maximum 21.200.000 forintnak megfelelő, a kölcsön folyósításának napján érvényes, a bank számlakonverziós vételi árfolyamán számított svájci frank összeget folyósít, amelyet a felperes 240 hónap futamidő alatt a kölcsön folyósításának napjától függően meghatározott, az alperes értesítő levelében foglaltak szerinti havi összegben köteles visszafizetni évi 7,03%-os változó mértékű ügyleti kamattal. A felek ugyanezen a napon a kölcsönszerződés 1. számú mellékleteként ingatlant terhelő jelzálogszerződést is kötöttek külön megállapodás formájában, amely alapján az alperes javára az ingatlan-nyilvántartásban első helyi jelzálogjogot jegyezték be. A szerződéseket 2008. június 02-án módosították, majd a felperes 2010. május 25-én végtörlesztett az alperes felé, így a kölcsönszerződés megszűnt. Az eljárás felfüggesztését követően a felek között az alperes bejelentése szerint a tisztességtelen feltételekre vonatkozóan a felülvizsgált elszámolás megtörtént.

Az ítélet jogi indokolásában az elsődleges kereseti kérelem tekintetében a régi Ptk. 200. § (2) és 251. § (1) bekezdései értelmezésével arra az álláspontra helyezkedett, hogy az alapul vett kölcsönszerződés érvénytelensége önmagában nem eredményezi a biztosítéki jelzálogszerződés

érvénytelenségét, az ilyen követelések bírósági úton érvényesíthetőek, így a biztosításukra kötött szerződések automatikusan nem minősülnek semmisnek. Rögzítette, hogy a bíróság előtt nem érvényesíthető követelések esetkörét a régi Ptk. 204. § (1) bekezdésének a) b) és c) pontja határozza meg, melyek közül egyik sem minősül érvénytelen szerződésből eredő követelésnek. Ugyanakkor a perbeli kölcsönszerződés érvénytelensége esetére alkalmazandó jogkövetkezményeket a DH 2 törvény tartalma határozza meg, amely szerint a felek között elszámolási kötelezettség keletkezik. Ennek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felek között létrejött jelzálogszerződés bírósági úton érvényesíthető követelés biztosítására szolgál, így az elsődleges kereseti kérelem nem megalapozott.

A másodlagos és harmadlagos kereseti kérelmek tekintetében rögzítette, hogy a felek közötti kölcsönszerződés a 2014. évi XXXVIII. törvény (DH 1) és az ezt követően született DH törvények hatálya alá tartozó fogyasztói kölcsönszerződésnek minősül, ezért a felperesnek ezen kereseti kérelmei vonatkozásában a DH 2 törvény 37. § (1) bekezdésének megfelelő jogkövetkezmények alkalmazására is kiterjedő kereseti kérelmet kellett volna előterjesztenie, ennek hiányában a DH 2 törvény 39. §-a alapján rendelkezett a per részbeni megszüntetéséről.

A fellebbezést előterjesztő felperes az ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemnek helyt adó határozat hozatalát, másodlagosan - tartalma szerint - az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta. Indokolásában arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a DH 2 törvény 40. § (3) bekezdését és 39. §-át, a régi Ptk. 251. §-át, 205. § (2) bekezdését és a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés a) b) c) e) pontjait. A BDT2015. 3361. számon közzétett eseti döntés szerint a kölcsönszerződés és külön a zálogszerződés semmisségének a megállapítása is kérhető, utóbbi esetén önálló okok alapján is. Az 1/2010. PK vélemény 2. pontjában foglaltakat emelte ki és hivatkozott a régi Ptk. 234. §-ára, amely szerint a semmisség megállapításához külön eljárás nem szükséges. Ennek alapján tévesnek minősítette a bíróság azon indokolását, hogy a zálogszerződés semmissége járulékos jellegére tekintettel csak akkor kérhető, ha a kölcsönszerződés semmisségének megállapítását is kéri, mivel ezáltal arra kötelezi a felperest, hogy érvénytelen szerződésre alapítson jogot és azt az álláspontot képviseli, hogy csak a bíróság által ítéleti rendelkezéssel semmisnek deklarált szerződésre alapítható jog. Hivatkozott arra is, hogy a DH 2 törvény 37. § (3) bekezdésének második fordulata nem volt alkalmazható, mivel a zálogjog járulékos jellege folytán a zálogszerződés és a kölcsönszerződés érvénytelensége csak együttesen állapítható meg, a két szerződés vizsgálata ebben az esetben elválaszthatatlan. Amennyiben az elsőfokú bíróság a kölcsönszerződés teljes vagy részleges

érvénytelensége iránti kereseti kérelem körében a per megszüntetéséről dönt, a zálogszerződés érvénytelensége tekintetében is a per megszüntetéséről kellett volna határoznia, mivel a zálogszerződés semmissége iránti kereseti kérelem okafogyottá válik a kölcsönszerződés semmisségének megállapítása iránti kereseti kérelem hiányában.

Hangsúlyozta, hogy kizárólag a kölcsönszerződés semmissége folytán hivatkozott a zálogszerződés semmisségére arra, hogy amennyiben olyan kötelezettség teljesítésére kötik a felek a zálogszerződést, amely nem létezik - mivel érvénytelen szerződésből kötelezettség sem keletkezik - nincs zálogjoggal biztosítható követelés sem. Érvénytelen szerződésből eredő követelés zálogjoggal való biztosítása a régi Ptk. 251. § (1) bekezdésébe mint kógens jogszabályba ütközik, így az ilyen zálogszerződés a régi Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis. Erre tekintettel megalapozatlannak tartotta az elsőfokú bíróság 5. oldalon kifejtett indokait, mivel jogi alapelv, hogy érvénytelen szerződésre semmilyen jog nem alapítható.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult, mivel érvelése szerint az mind az eljárási, mind az anyagi jogszabályoknak és a kialakult bírói gyakorlatnak megfelel. Az elsődleges kereseti kérelem körében kifejtette, hogy a felperes tévesen feltételezi azt, hogy önmagában a kölcsönszerződés semmisségére történő hivatkozása a szerződést semmissé és így joghatás kiváltására alkalmatlanná teszi. Az érvénytelenségi perekben is érvényesül a kérelemhez kötöttség elve, továbbá a 2/2010. PK vélemény 2. és 5. pontjai alapján a félnek az a kötelezettsége, hogy pontosan meg kell jelölnie az általa alkalmazni kért jogkövetkezményt annak ellenére, hogy a bíróság adott esetben attól eltérhet. A DH 2 törvény 37/A. §-ának megfelelően előterjesztett kereseti kérelem hiányában a felperes nem hivatkozhat arra, hogy a szerződésből joghatások nem származnak, mivel az általános érvénytelenségi jogkövetkezmény levonására is kizárólag a bíróság jogosult. Ezt támasztja alá a felperes által félreértelmezett BDT2015. 3361. számú eseti döntés, amely szerint ha az érvénytelenség nem állapítható meg, vagy azt a bíróság érvényessé nyilvánítja, a jelzálogszerződés érvénytelensége a kölcsönszerződés érvénytelenségére alapítottnak nem merülhet fel.

A másod- és harmadlagos kereseti kérelmekkel összefüggésben osztotta az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetését, végül utalt arra, hogy amennyiben ezen kereseti kérelmek mellőzésének lett volna helye a DH 2 törvény 39. §-a szerint, ez a körülmény az elsőfokú ítélet érdemben helyes jogi következtetését nem érinti.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítélőtábla teljes

terjedelmében vizsgálta felül.

A fellebbezés hatályon kívül helyezésre is irányult, az ítéletábra elsődlegesen ezt az indítványt vizsgálta, mivel megalapozottsága esetén az ítélet érdemi felülvizsgálata szükségtelen. Ebben a körben megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításához és az érdemi döntéshez szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a felek az okirati bizonyítékokat csatolták. A felperes fellebbezésében maga sem hivatkozott olyan lényeges eljárási szabálysértésre, vagy további, nagy terjedelmű bizonyítás szükségességére, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 252. § (2) vagy (3) bekezdése alapján indokolná. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet érdemben vizsgálta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntésével a jogi indokolás kiegészítése mellett lényegében egyetért, az állam által előlegezett, le nem rótt illeték tekintetében azonban a határozat megváltoztatását látja szükségesnek.

Az elsőfokú bíróság az eljárás hivatalbóli felfüggesztését és a DH 2 törvénynek megfelelően felülvizsgált elszámolás bejelentését követően a felperes által módosított kereseti kérelmeket helyesen rögzítette ítéletében. E szerint a felperes eshetőleges kereseti kérelmeket terjesztett elő és meghatározta kereseti kérelmei vizsgálatának sorrendjét is. Elsődleges kereseti kérelme a zálogszerződés semmisségének megállapítására irányult, amit arra alapított, hogy a kölcsönszerződés érvénytelensége folytán az annak biztosítékaként létrejött járulékos zálogszerződés is semmis. A fellebbezésében is ezt az érvelését erősítette meg. A látszólagos keresethalmazatban álló kereseti kérelmek között csak másodlagos kérelemként adta elő a kölcsönszerződés régi Hpt-re alapított teljes érvénytelenségének, míg harmadlagosan a kölcsönszerződés XI.4. pontjának - az árfolyamváltozásból eredő kockázat felperes általi vállalására vonatkozó szerződési feltétel - tisztességtelensége folytán a kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítását kérte. Az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 3.a) pontjának indokolásában kifejtettek szerint a látszólagos keresethalmazat esetén - melyet a kialakult bírói gyakorlat is elfogad - a felperes valójában egy kereseti kérelmet terjeszt elő azzal, hogy a további eshetőleges/vagylagos kérelme az elsődlegesként megjelölt kereseti kérelemének függvényében kerülhet elbírálásra, így az általa megjelölt elsődleges kereset eredményessége a többi eshetőleges kereseti kérelmek vizsgálatát és érdemi elbírálását szükségtelenné teszi. Az egyes kereseti kérelmek ilyenkor egymástól függenek, egymást kizárják, egyidejű létezésük csak átmeneti jellegű, azok vizsgálatának sorrendjét a felperes

maga határozza meg. Így a bíróságnak is kizárólag egyetlen kereseti kérelemről kell érdemben döntenie a Pp. 213. § (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki abból, hogy a felek közötti kölcsönszerződés a DH törvények (DH 1, DH 2) hatálya alá tartozik, mivel azt a felperes mint fogyasztó az alperessel mint pénzügyi intézménnyel 2004. május 1. napját követően, 2008. május 19. napján lakásvásárlás céljából kötötte, továbbá a szerződés egyes rendelkezései a DH 1 törvény 3. § (1) bekezdése és a 4. § (1) bekezdése szerinti, az árfolyamrés alkalmazását, valamint az egyoldalú szerződésmódosítást lehetővé tevő feltételeket tartalmazzák. A szerződés DH törvények alá tartozását támasztja alá önmagában az alperes által okirattal alátámasztott körülmény, hogy a felek között a DH törvényeknek megfelelő felülvizsgált elszámolás megtörtént, azt a fogyasztó felperes jogfenntartó nyilatkozat nélkül elfogadta. A felperes fellebbezésének indokolásában maga is arra hivatkozik, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a DH 2 törvény 40. § (3) bekezdését és 39. §-át és azt kifogásolja, hogy a másod- és harmadlagos kereseti kérelmek mellett a zálogszerződés érvénytelensége tekintetében is a per megszüntetéséről kellett volna a bíróságnak határozni. Az ítéletábra e körben az alábbiakra mutat rá.

A DH 2 törvény a hatálya alá tartozó szerződésekre vonatkozóan speciális eljárásjogi és anyagi jogi szabályokat határoz meg. A 37. §-ának egyértelmű rendelkezéséből kitűnik az a jogalkotói szándék, hogy a fogyasztók az ilyen szerződések teljes vagy részleges érvénytelenségéből eredő igényeiket teljes körűen, az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonására is kiterjedően kérjék, egyidejűleg kizárva a régi Ptk. 239/A. §-a szerinti, kizárólag megállapítási kereset előterjesztésének lehetőségét. Ebből következően az elsőfokú bíróság helytállóan hívta fel a felperest a 2015. október 12-én kelt végzésében arra, hogy a másod- és harmadlagos kereseti kérelmei vonatkozásában a DH 2 törvény 37. § (1) bekezdésének megfelelő, az érvénytelenség jogkövetkezményei alkalmazására és a felek közötti elszámolásra is kiterjedő, összecsúszott meghatározott kereseti kérelmet terjesszen elő a kölcsönszerződés érvénytelensége és részleges érvénytelensége körében. A felfüggesztett perekre vonatkozó rendelkezés, a DH 2 törvény 39. § utolsó mondatában írtakra tekintettel azonban tévesen szüntette meg az ítéletben a pert a másod- és harmadlagos kereseti kérelmek vonatkozásában, mivel a per megszüntetésének az elsődleges, a zálogszerződés érvénytelenségére irányuló kereseti kérelemre tekintettel nem volt helye, és ebben az esetben az elsőfokú bíróságnak a további eshetőleges kereseti kérelmeket úgy kellett tekinteni, hogy azokat a felperes nem tartja fenn. A másodfokú bíróság ezért mellőzte az elsőfokú ítélet rendelkező részéből a per megszüntetésére

vonatkozó rendelkezést. Erre, valamint a látszólagos keresethalmazatra vonatkozó, fentiekben kifejtett indokokra tekintettel így kizárólag egyetlen, a kölcsönszerződés érvénytelenségére irányuló kereseti kérelemről kellett az elsőfokú bíróságnak érdemben döntenie. A DH 2 törvény 39. §-ának utolsó mondata alapján a felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróságnak az elsődleges, a zálogszerződés érvénytelenségére irányuló kereseti kérelem tekintetében is a per megszüntetéséről kellett volna határoznia, mivel erre sem a DH törvény idézett rendelkezése, sem a Pp. 157. §-a alapján nem volt jogi lehetősége.

Az ítéletábra osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a tekintetben, hogy a zálogszerződés érvénytelensége a felperes által előadott okra, azaz a kölcsönszerződés semmisségére alapítottnak nem állapítható meg, döntése érdemben helyes, annak indokait azonban az alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja.

Az adott esetben a felperes úgy hivatkozott a zálogszerződés érvénytelenségére és kérte annak megállapítását a régi Ptk. 239/A. §-a alapján, hogy egyidejűleg a kölcsönszerződés teljes, illetve részleges érvénytelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelme nem volt figyelembe vehető. A felperes alaptalanul hivatkozik arra, hogy a régi Ptk. 234. §-a értelmében elegendő a kölcsönszerződés érvénytelenségére hivatkoznia, mivel a semmisség megállapításához külön eljárásra nincs szükség. Az ítéletábra e körben osztotta az alperes fellebbezési ellenkérelmében és az elsőfokú eljárás során kifejtett álláspontját, hogy önmagában a kölcsönszerződés semmisségére történő hivatkozás, különös tekintettel a DH 2 törvény speciális anyagi és eljárásjogi szabályokat meghatározó rendelkezéseire, nem eredményezheti az ahhoz kapcsolódó járulékos zálogszerződés érvénytelenségét. A kölcsönszerződést biztosító, járulékos zálogszerződés érvénytelenségének a megállapítása iránti kérelmet tartalma szerint ugyanis úgy kell tekinteni, hogy az a kölcsönszerződés érvényességének a vitására is kiterjed. E nélkül ugyanis a járulékos zálogszerződés érvényessége nem állapítható meg, mivel a bíróságnak az alapjogviszonyt érintően is állást kell foglalnia. Ha a kölcsönszerződés érvénytelenségét jelöli meg a felperes a keresete kizárólagos jogalapjaként, akkor a per szükségképpen a DH 2 törvény hatálya alá tartozik, és a speciális szabályozásra tekintettel a DH 2 törvény 37. § (1) bekezdése értelmében az érvénytelenségre irányuló kereset mellett annak jogkövetkezményei alkalmazására is kiterjedő, valamint az elszámolást érintő, összességű kereseti kérelmet is elő kell terjeszteni. Ennek hiányában - ahogy arra alperes a fellebbezési ellenkérelmében is helyesen hivatkozott - a kölcsönszerződés érvénytelenségének általános és különös, a régi Ptk. 237. §-a szerinti jogkövetkezményei nem vonhatók le. Az elsőfokú bíróság így a kölcsönszerződés

semmisségét és erre alapítottn a zálogszerződés érvénytelenségét csak a DH 2 törvény 37. § (1) bekezdésének megfelelő, jogkövetkezményre is kiterjedő kereseti kérelem esetén vizsgálhatja érdemben. A kölcsönszerződés érvénytelenségére irányuló kereseti kérelem hiányában pedig nem volt érdemben vizsgálható, hogy az a régi Hpt. 213. § (1) bekezdés a) e) és c) pontjainak megfelel-e.

Az alperes helytállóan hivatkozott továbbá a fellebbezési ellenkérelmében és az elsőfokú eljárás során a BDT2015. 3361. számú eseti döntés III. pontjára, amely szerint a kölcsönszerződés érvénytelensége nem eredményezi szükségképpen, hogy a kölcsönszerződést biztosító zálogszerződés kötelezettje mentesülne a zálogtárgyból való helytállás alól. A zálogkötelezett helytállási kötelezettségének alakulása ugyanis attól is függhet, hogy a biztosított szerződés érvénytelenségének a bíróság melyik jogkövetkezményét alkalmazza. Amennyiben a bíróság a DH 2 törvény fenti rendelkezése értelmében a jogkövetkezményre is irányuló kereseti kérelem alapján a szerződés érvényessé nyilvánításáról dönt, abból nyilvánvalóan nem következhet a járulékos jellegű zálogszerződés érvénytelensége.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a per főtárgya tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, a per részbeni megszüntetésére vonatkozó rendelkezés mellőzésével hagyta helyben.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a felperes illetékfeljegyzési joga folytán felmerült le nem rótt illetékről az elsőfokú bíróság tévesen rendelkezett, így erről a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján hivatalból határozott és e körben az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta. A perbeli esetben a pertárgy értékét a Pp. 24. § (1) bekezdése alapján a kölcsönszerződés szerinti ellenszolgáltatás értéke alapján 21.200.000 forintban kell megállapítani az 5/2013. PJE határozatban kifejtettekre is tekintettel, mivel nem merült fel a Pp. 24. § (2) bekezdés f) pontjában foglaltak szerint adat arra vonatkozóan, hogy a biztosíték értéke, illetve összege ezt ne érné el. A Pp. 26. §-a alapján a bíróságnak ezért hivatalból, ezen pertárgy értékből kiindulva kellett a le nem rótt illetékköltségről rendelkeznie, ami az elsőfokú eljárásban (21.200.000 x 6%) 1.272.000 forintot tesz ki. A 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján ezt a pervesztes felperes köteles az államnak megfizetni külön felhívásra.

Az eredménytelen fellebbezésre tekintettel a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó 78. § (1) bekezdésre tekintettel kötelezte a másodfokú bíróság a felperest a jogi képviselővel eljáró alperes javára a

32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2), (5)-(6) bekezdései szerinti, a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére tekintettel mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú eljárási költség, valamint az állam javára az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az Itv. 46. §-a szerint megállapított 1.696.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére.

Budapest, 2016. év december hó 1. napján

. Sándor Ottó s. k.
a tanács elnöke

dr. Buglyó Gabriella s. k.
előadó bíró

. Ócsai Beatrix s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő